

zijn of gehoorzaam worden, doch ook zijn er dan de revolutionairen, die Hem verwerpen.

Jezus Christus — nog eens — Hij is er, maar: Hij komt samen met Zijn volk, met Zijn Kerk, terwijl er ook altijd anderen aanwezig zijn. Anderen — vooreerst zulken, die zich bij Zijn volk voegen zonder er wezenlijk bij te hooren. Hypocrieten ofte wel toneel-spelers, huichelaars worden zulken genoemd. Maar dan ook zulken, die uit belangstelling, zoekend het licht en het leven, ook naar die wonderlijke plaats zijn gegaan.

Zoo wordt dus vanzelf de Kerkssamenkomst een ontmoeting van Jezus Christus met Zijn volk. Zijn volk heeft gevraagd of Hij Zondagsmorgens en Zondags-avonds bij hen komen wil, of zij mogen samenkomen dan en daar aan Zijn voeten; en dan komt Jezus Christus. Hij heeft het beloofd. En Hij doet het keer op keer.

En die ontmoeting wordt vanzelf een spreken van Christus tot Zijn volk en van het volk tot zijn Christus. De samenkomst wordt een samenspraak, een dialoog van Een met velen en van velen met Een.

Het saamgekomen volk begint te spreken, „Onze hulp is in den Naam des Heeren, Die hemel en aarde gemaakt heeft“.

En God antwoordt: Genade zij u en vrede van God den Vader en van Jezus Christus den Heer.

Dan gaat het volk zingen ter eere van zijn Koning en God.

En vervolgens doet Jehovah Zijn Woord hooren in Wet en Evangelie.

Zoo is er steeds het spreken van den Ene tot de anderen, heen en weer.

Wat nu bovendien met groote klaarheid door ons moet worden ingezien en erkend, is, dat wij tot deze ontmoeting in spreken en antwoorden door God geroepen worden.

Onze God en Vader wil aldus in dat samenkomen en samenspreken met Hem, gediend, ja, verheerlijkt worden. Heeft Hij Zijn volk niet daartoe geformeerd, dat het Zijn lof zou verkondigen?

Maar dat dienen moet een dienen uit liefde zijn. Gods eischen en opdrachten moeten steeds de levensvreugde van Zijn kinderen wezen. De waarachtige blijdschap is te doen wat onze Vader zoo graag van ons ziet.

Ja, dienst des Heeren, liefdedienst, eeredienst is de Kerkssamenkomst van den Zondag.

Dat begint reeds thuis, vroeg op den Zondagmorgen. Daar is dienst, dienst des Heeren in dat zich klaar maken om op te gaan naar de plaats waar de Kerk vergaderd is. En als het goed is leeft er iets in het hart van Gods kinderen van Ps. 122. Jeruzalem, dat ik beemin, wij treden straks uw poorten in.

Dienst, liefdedienst moet er zijn in het wandelen over straten en wegen, door bosschen en velden naar het gebouw, waar het wonder der ontmoeting geschieden zal.

Het dienen is er in het bidden en danken gemeenschappelijk, uit veler hart door eenen mond tot dien God, Dien allen liefhebben, Die allen kroont met Zijn goedertierenheid.

Dienen, eeredienst is er in het zingen, waarin Gods kind zich aan den Vader overgeeft met het schoonste offer, dat een menschenkind zijn God ooit geven kan.

Ja, eeredienst is er ook in het offeren van Christus' geld voor Christus' kinderen en Christus' Kerk en Christus' rijk. Eeredienst van harten, die door het geloof weten, dat niets het hunne, maar alles van Christus is.

Zoo is langzamerhand als van zelf voor ons opgerozen het beeld van een Kerkssamenkomst in zijn vollen omvang.

POPULAIR-WETEN - SCHADPELUKE SCHEISEN

Het lachen van den Heere Jezus Christus.

Van Jan Maclaren is, naar ik meen, afkomstig de spreuk, dat een christen eerder op een begrafenis zich op zijn gemak gevoelt, dan op een bruiloft. Ik weet niet of dat wel juist is. Zou een christen werkelijk van verleiding tot zonde minder last hebben, als hij zich laat gaan in zijn smart, dan wanneer hij zich over geeft aan blijdschap des harten?

Het zal wel net eender zijn in dit geval, als in de bekende vraagstelling: wat makkelijker is, in voorspoed dankbaar dan wel in tegenspoed geduldig te zijn.

In ieder geval geldt niets van dit alles in betrekking tot onzen Heere Jezus Christus. Hij was in elke omstandigheid zóó, als hij wezen moest. Maar makkelijker viel hem dat nooit.

De Heere Jezus heeft deelgenomen aan een bruiloftsfeest. Hij is ook meerdere malen van zijn leven geweest in het klaaghuus.

Van Buddha wordt verteld, dat hij eens een lijk zag en toen weglep om langen tijd in de eenzaamheid te vasten. Hij schrok voor de werkelijkheid van den dood terug. Maar hij heeft zijn blanke handen niet verontreinigd.

De Heere Jezus huiverde ook voor het geweld van den dood. Hoe ontroerd was hij niet bij Lazarus' graf! Maar hij trad niet opzij. Integendeel. Bij de stadspoort

Het is het samenkomen uit vele huizen en van vele menschen naar die plaats, waar Jezus Christus hen ontmoeten wil.

Het is het samenzijn van die allen met Jezus Christus en daarna en in Hem ook met elkander van allen, die gekomen zijn in die beleving van de gemeenschap der heiligen.

Het is het vereenigd zijn rondom Jezus Christus om te hooren naar Zijn wonderlijk Woord en te antwoorden in lied en gebed en offer.

Het is het gespannen staan van allen als één man in den gemeenschappelijken eeredienst; dien men als een offer van dank brengen zal aan dien God, Die gered heeft uit allen nood en dood.

Het is actief betrokken zijn in Christus' werk, dat Hij daar doen wil. In het vergeven van de zonde, in het uitstorten van Zijn zegen, in het uitdeelen van krachten in het toedienen van Zijn sacramenten aan Zijn kinderen.

En dat alles gemeenschappelijk, op een plaats, in een dienst der verzoening, onder leiding van het, door allen als van Christus gewild erkende, ambt, bediend door een ambtsdrager, dien men door God gezonden weet.

Dit alles samen vormt een Kerkssamenkomst, waarin een Kerkgang ons brengt. Niets kan daarvan worden gemist.

Voor wie de tot de Kerkssamenkomst leidende kerkgang aldus gestalte heeft gekregen, is het niet moeilijk het diepe verschil tusschen kerkgang en het hooren van een radiopreek te ontdekken.

Wie uit de Kerkssamenkomst over gaat naar een kamer, waarin zoo'n radiopreek wordt beluisterd, maakt wel een zeer grooten sprong en komt wel op een gansch ander niveau.

In die kamer is niet de samenkomst van de Kerk. Er is niet de opnieuw, door het ter kerke komen, erkende band aan het door Christus gewilde ambt, dat alleen plaatselijk werkt. Er is niet het werkelijk gemeenschappelijke, door een vergaderde gemeente opgezonden gebed. Er is niet het werkelijke samen-zingen en samen-offeren. Er is, evenmin het samen ontvangen en samen hulgen voor het gehoorde Woord van God. Er is niet die eigenaardige beleving van de gemeenschap der heiligen, die gelegen is in het elkander zien en het voor elkaar zichtbare zich scharen om dien eenen dienaar van Jezus Christus.

Het is alles anders.

Van al die dingen hoort de radioluisteraar alleen de echo en zien, dat doet hij heelemaal niet.

En daarom houdt de kerkgang zijn eeuwenoude, door Christus zelf gewilde en daarom onvervangbare plaats in het leven van Gods kinderen. Een plaats, die helaas dikwijls dan pas gezien en erkend wordt als men den zegen van den kerkgang lang en pijnlijk ontberen moet.

Maar toch is dit niet het eenige en laatste wat we van de radiopreek zeggen moeten, zeggen mogen.

Wij weten, dat Gods Woord niet gebonden is, nergens en nooit! Ook niet aan de samenkomst der gemeente.

Neen dit verandert niets aan het wezen van den kerkedienst, niets aan de opdracht om daar te komen, maar dat zegt wel, dat het Woord daar gesproken in veel ruimer kring en op geheel andere wijze heerlijk werken kan!

En zoo zien we dan het gepredikte woord, tegelijk met een klanken-schilderij van den kerkedienst, waarin het naar zijn wezen was ingevlochten, komen bij duizenden en duizenden. Het komt bij zieken en ouden en eenzamen. Het komt bij hen, die den God hunner ouders vergaten, bij hen voor wie het Woord Gods alleen maar een zielloze klank is.

van Nain ging Hij op den begrafenisstoet toe, legde Zijn hand op de baar en wekte den gestorvene op.

De dood moet wijken, waar Jezus komt.

Maar niet de blijdschap.

Aan een begrafenis heeft Jezus niet deelgenomen als mensch onder medemenschen, sterveling onder stervelingen, maar wel heeft Hij telkens Zijn macht getoond en den dood teruggedrongen, prediking van Zijn groote overwinning in de opstanding.

Aan een bruiloft heeft Hij daarentegen wel deelgenomen, heel gewoon met Zijn discipelen, onder de feestgenooten.

De dood was Zijn vijand! Het huwelijk daarentegen een gave des Vaders aan Diens menschenkinderen. Ook een opgave in Zijn schoonen dienst.

Neen, van den Heere Jezus gold het zeker niet, dat Hij Zich op een begrafenis beter thuis gevoelde, dan op een bruiloft.

We lezen in het evangelie van Johannes met nadruk vermeld, dat Jezus weende. Bij Lazarus' graf. Dat het niet het onbeheerschte klagen was, zooals de rouwbedrijvers dat deden — vakmatig, — ook niet een zich willoos overgeven aan den opkomenden vloed van het gevoel, wordt reeds duidelijk door het Grieksche woordgebruik.

Eigenlijk staat er: En Jezus traande.

Trahen stonden in Zijn oogen.

Alle menselijke aandoeningen, precies zooals wij die kennen, waren den Heiland niet vreemd. We lezen van toorn, in Zijn spreken tot de farizeërs; van angst bij Zijn worsteling in Getsemané, enz.

Daarom is het toch wel opmerkelijk, dat we nergens met zooveel woorden lezen van lachen.

Ja, daar komt het Woord en het werkt. Het kan niet niet werken. Het heeft immer effect. Bewust of onbewust. Opstuwend naar het leven, dat gegeven werd of neerdrukkend in den dood, dien men zelf had gekozen. Troostend of in woede ontstekend. Lokkend naar Christus en Zijn Kerk en verder daarvan afslaand. Maar altijd doende dat waartoe het werd gezonden.

Zoo willen we de radiopreek zien. Op eigen plaats, in eigen bijzondere functie, naast den kerkedienst en met dien dienst naderbij dwingend het pleroma, de vervulling van het Koninkrijk Gods, die komen zal op den jongsten dag.

H.

C. V.

Generale kas van de Zending der Geref. Kerken.

Met ingang van 1 Januari is door deputaten van de Generale Synode voor de Zending onder Heidenen en Mohammedanen benoemd tot eerste quaestor van de Generale Kas der Zending Dr Th. Ruys Jr. te Lisse. Voor deze kas is een eigen postrekening geopend onder nummer 370500.

Alle gelden, voor de Generale Kas bestemd, make men dus voortaan over door storting of overschrijving op genoemde postrekening ten name van den „Quaestor van de Generale Kas van de Zending der Gereformeerde Kerken" te Lisse.

Door vermeerdering verminderd.

Eenigen tijd geleden schreven we over een nieuwe uitgave van een heel oud boekje, n.l. „De Bijbelsche Geschiedenis aan kinderen verhaald", met woord vooraf van J. H. Donner.

Wij wezen er toen op, dat de titel van deze nieuwe uitgave oneerlijk en misleidend was. Op het titelblad werd aangegeven, dat de nieuwe druk was voorzien van een inleidend woord van Ds D. Driessen, Chr. Geref. Pred. te Rotterdam (Zuid). Maar een inleidend woord geeft nog geen recht tot ingrijpende veranderingen en dat allerminst, wanneer die veranderingen beslist in gaan tegen de bedoeling van den auteur.

Wijlen Ds Donner schreef in zijn woord vooraf: „Spaarzaam is zij (t.w. de Schrijfster) geweest met uit de geschiedenissen lessen te trekken. Zij heeft ook hierin de Schrift gevolgd, die ons eenvoudig de gebeurtenissen meedeelt, maar zoo, dat de lezer, ook indien hij een kind is, gevoelt, wat het verhaal tot het geweten en het leven spreekt“.

Maar in deze nieuwe uitgave zijn onder de verschillende hoofdstukken korte vermaningen geplaatst, die volgens Ds Driessen tot doel hebben de jeugd aan te sporen den Heere te zoeken in de dagen der jeugd. Die vermaningen zijn niet gegeven door de Schrijfster, ze werden zelfs door haar niet wenschelijk geacht. Het ware dus billijk geweest, indien Ds Driessen duidelijk had laten uitkomen, dat die vermaningen van zijn hand waren en die aanvulling der oorspronkelijke uitgave had gemotiveerd.

Intusschen is door die aanvulling deze nieuwe druk kwantitatief vermeerderd, doch kwalitatief verminderd. In ons vorig artikel hebben we dat door enkele voorbeelden reeds trachten aan te toonen. Maar we kunnen niet nalaten daarop nog eens bij vernieuwing te wijzen, omdat o.l. deze nieuwe uitgave, al is ze ten onrechte gedekt met den naam van wijlen Ds J. H. Donner, (den ouden Zendingsdirecteur), niet kan worden aanbevolen voor onze Gereformeerde gezinnen.

Achter het hoofdstuk over den zondvloed plaatste Ds Driessen de volgende toepassing: „Misschien zullen vele kinderen zich moe peuzelen om een antwoord te geven op de vraag, aan welken kant van de ark Noach zat. Toch is het antwoord heel eenvoudig, n.l. aan den binnenkant. Ge glimlacht wellicht? Ja, maar bedenkt, hoe noodzakelijk het was, binnen te zijn, want o, toen de zondvloed kwam, wat zullen er toen velen gewenscht hebben „binnen" te zijn! Het is niet genoeg van het red-

Heeft de Heiland wel gelachen? Voor sommigen is dit zeer de vraag. Anderen hebben het ontkend.

In zijn „Jezus als jongeling", (Bloemlezing uit de „Avondster", blz. 136), schreef J. van Andel: „Gij lacht terwijl gij jong zijt, maar één jongeling is er, die nooit lachte, terwijl hij jong was, omdat Hij onzen jammer besefte en dorste naar onze verlossing, dat was de jongeling van Nazareth“.

Ik geloof niet, dat dit juist is.

Dat is geen echte jeugd, die nooit heeft gelachen.

Als de Heere Jezus getoond heeft zonder zonde. Als hij bevreesd geweest is zonder zonde. Als Hij heeft gezocht zonder zonde, dan heeft Hij ook gezongen en gelachen zonder zonde.

Zeker heeft de Heere Jezus ook aan de bruiloft in Kana gezien, hoe de zonde der menschen het modeste bedierf. Ook toen heeft Hij geleden, maar niet minder heeft Hij daar Zich verheugd in God, Die alle dingen zoo schoon gemaakt had op hun tijd.

Het is immers niet in te denken, dat op die bruiloft de Heiland de eenige was, die met een effen en ernstig gezicht heeft aangezeten aan den maaltijd, waar gegeten en gedronken werd.

Wijn werd er gepresenteerd en ook Jezus' hart is verheugd geweest.

Lachen is uit psychologisch oogpunt een zeer merkwaardig en ingewikkeld verschijnsel.

Er is het zenuwachtige en verlegen lachje. Het uitgelaten lachen. De spottende glimlach. Kindelooze zijn hier de mogelijkheden. Ik herinner me eens een lezing gehoord te hebben van Dr van der Spek, vroeger te Heemstede, thans te Maarsse, over het lachen als psychologisch verschijnsel. Ik heb daarvan onthouden,

middel

en binn

Reeds

ren zich

welken

Doch

paedago

spraak

En li

geschied

lijk aan

ingaan

Schriftu

band br

Wij s

woord

toepa

verfied

twaalf

Wij s

bij de b

enkele

der gets

opwekk

12 en b

tot gefa

Naast

tische

toepass

zegt ac

Zacheu

dat Jeri

Jezus Z

en beho

Waar

vervloek

naar Jo

Heere v

Wat i

tot de

Heere

zouden

maar d

hult in

(Joz. 6

van de

eersteli

het vee

eersteli

Trouw

Jozua, l

bij de v

van Be

Waar

Joz. 6:

wagen

niet de

zou wil

we dan

muren

vallig e

hebben

den kin

We w

De drie

wat au

beelds

o.l. doe

lezen, d

plein „

meer la

Of wij

der Bij

geenen

wereld

dat hij

stelling

Maar

wordt u

als ze

spontan

Zou M

niet dl

geen g

En hi

de wer

mensche

van zijn

Als d

van Zij

kindere

met het

begrijpe

koninkr

eigenlij

Lache

zeker n

heeft g

op de

waren,

tot bloe

in open

men en

in God

schoonh

werking

ook op

kindere

maar H